

ganske vist i sidste Aarhundrede er ster-
erordentlig, er der dog
vis, som tyder paa, at det
har læst sit Højdepunkt og nu snar-
rest er i Aftagende. Dette ses navn-
lig, naar man betragter Forholdene i
de Lande (England og Tydskland),
hvor Storindustrien er mest udviklet,
og de Fag, hvori kvindelige Arbejdere
benyttes stærkest. Skal man spaa no-
get for Fremtiden ud fra Statistiken,
bliver det snarest det, at den højere
Arbejdsløn vil gøre det muligt for Hu-
struerne at blive ved Hjemmene, ikke
til Skade, mener han — lige som vi
— for Barneplejen og Barneopdragel-
sen. K. F.

Ægteskabets Fremtid.

Af
Mme. Schmahl i Etische Kultur.
(Fortsat.)

Paragraferne 1387 og 1388 i *Code Civil* gør det umuligt, selv for den bedste Ægtemand, at frigøre den Hu-
stru, han elsker og ærer, fra de Rettig-
heder, som Loven giver ham over hen-
des Person og hendes Formue.

De Lovparagrafer, som handler om
Ægteskabet, byder Kvinden Lydighed
og indrømmer intet Forbehold. Men
for at kunne underkaste sig, maa man
have Raadighed over sig selv; for paa
retsyndig Maade at kunne indgaa For-
pligtelser; maa man vide fuldt ud Be-
sked med disse Forpligtelser.

De fleste Kvinder gaar fra Fæde-
rens Formynderskab ind under Ægte-
mandens. Hvor mange af dem ved,
hvortil de ved Ægteskabet forpligter
sig? Hvor mange kender de fysiolo-
giske Vilkaar for det ægteskabelige
Samliv og for Moderskab? Den til-
kommende Moders Uvidenhed med
Hensyn til Loven for Forplantningen
kan have de sørgeligste Følger for Fa-
miliens Fremtid.

Lady Burton siger, at denne Uvi-
denhed hos de gifte Kvinder bærer
Skylden for mere end Halvdelen af
de Forbrydelser og den Elendighed
paa Sjæl og Legeme, som træffes i
mange Hjem. „Uvidenhed maa ikke
forveksles med Uskyldighed,“ siger hun.

Det var i Sandhed ønskeligt, at
Forældrene kunde overvinde den be-
synderlige Ængstelighed, som bringer
dem til at frygte for at besmitte den
unge Piges Sjæleliv ved i Tide at be-
lære hende om, hvilke de Vilkaar er,
hun som Hustru og Moder maa under-
kaste sig. Dersom den ene af to
unge Ægtefæller nødvendig skulde være
i Uvidenhed om Loven for sjælelig
og legemlig Sundhedspleje i Ægteska-
bet, saa maatte det hellere være Man-
den, da hans Del i Forplantningen er
den mindre vigtige. Videnskabelig In-
dvielse i Udfangelsens Løndom bliver
stadig mere uundværlig for Kvinden,
alt som Forstandsudviklingen giver
hende den Følelse af Individualitet,
som fuldstændig tilintetgør den tidligere
passive Underkastelse.

Nutidskvinden vil vælge sin Ægte-
fælle, lige som hun ogsaa selv ønsker

at være den udvalgte for ham af alle
Kvinder. Men for at kunne vælge,
maa man sammenligne, og for at kunne
sammenligne, maa man vide.

Nødvendigheden af, at Kvinden faar
denne Viden, er for enhver, der ejer
Verdensvisdom, et sikkert Fingerpeg
med Hensyn til Ægteskabets Fremtid.

Den vidende Kvinde, hun, hos hvem
Ansvarsfølelsen er udviklet som Følge
af hendes Viden, vil ogsaa bekymre
sig om den Mands Fortid, som hun
skal ægte. Hun vil ikke mere blindt
hen tage til Husbond ham, som For-
ældrene vælger dertil paa Grund af
hans Stilling og Formue.

Følgen deraf vil blive, at den unge
Kvinde vil vælge sin Mand ganske
anderledes omhyggelig end hidtil, og
Manden vil nødes til at stile mod et
langt højere Stade i moralsk og in-
tellectuel Udvikling for at nærme sig
til den Kvindes Ideal, som ejer den
fulde Viden.

Vil de Giftermaal, som kun ind-
gaas af Egen nytte, forsvinde, naar
Kvinden faar fuld Kundskab om, hvad
der venter hende i Ægteskabet? Vist
nok ikke. Forfængelighed, Lædighed og
taabeligt Hovmod vil ikke saa let udryd-
des af Menneskehjertet. Men Kvinden,
som fornemlig indgaar Ægteskab for
at tilfredsstille deres Trang til Luk-
sus og andre ydre Fordele, vil ikke
mere kunne undskylde sig med deres
Uvidenhed.

Ægteskabet er for Kvinden Livets
vigtigste Spørgsmaal, og hendes Hoved-
opgave er Moderskab; derfor er det
hende frem for alt vigtigt at vide,
om Fremtidens Ægteskab sikrer hende
alle de Vilkaar, som hendes nye Per-
sonligheds Værdighed fordrer, og som
hun ikke forefinder i Nutidens Ægte-
skab. Dette er Livsspørgsmaalet for
Kvinden, thi Utilfredsheden er almin-
delig.

Men vi ønsker ikke, at Spørgs-
maalet skal løses ved en brat, volde-
lig Omvæltning; hvad vi vil, er at
støtte Huset, uden at dets Beboeres
Liv udsættes for Fare.

Skal vi vente, at Statssocialismen
bringer os Løsningen, saaledes som
Karl Pearson vil, og som det alle-
rede til Dels sker flere Steder ved
Hjælp af Alderdoms- og Ulykkestil-
fælde-Forsikringen? Vi tror ikke, at
Løsningen skal søges ad den Kant.

Medens man ellers i Almindelig-
hed nærmer sig mere og mere til den
Synsmaade, at ethvert Arbejde, en-
hver Virksomhed maa anerkendes som
social Værdi, betragter Kvinden ikke
sin Modervirksomhed som en Ydelse
og ikke sin Frembring af Borgere
som noget, hvorfor der bør indrømmes
hende særlige Forrettigheder. Medens
det nu om Stunder erkendes som Sta-
tens Pligt at komme Arbejderen til
Hjælp paa Tider, da han er ude af
Stand til at arbejde, bliver Kvinden
ved at være af den Mening, at det
at føde er et udelukkende personligt
Anliggende, for hvilket der hverken
skyldes hende Løn eller Skadeserstat-
ning, hvad saa Følgerne maatte blive
for hende. Naar Kvinderne næg-
ter sig selv at fordrø Anerkendelse
af Moderskabets sociale Værdi, saa
sker dette, fordi de uvilkaarlig føler,
at der fra denne Side intet godt er
at vente for Familien, og fordi de

ved, at en Kvinde, som staar uden
for Familien, maa synke ned til at
blive et Hundyr.

Til deres egen Sikring i Ægte-
skabet benytter Kvinderne sig af den
moderne Fordring, som ogsaa Man-
den stiller til Kvinden, nemlig For-
dringen om et menneskeligt og aande-
ligt Element i Kærligheden. Denne
Opfattelse tilhører ene og alene Nu-
tiden, i Oldtiden er der, trods dens
Æstetik, intet, der viser, at Kærlig-
heden har været andet end den na-
turlige Tilfredsstillelse af Kønndriften.
Nu om Stunder træder Trangen be-
standig klarere frem til ogsaa at se
det elskede Væsen udviklet i Hen-
seende til Moral og Intelligens.

Naar Nutidens Mænd mere og mere
lærer at værdsætte Kvindernes for-
skellige aandelige Egenskaber, saa vil
herved Sansen for Monogamiet og for
Ægteskabet styrkes. Allerede fra dette
Standpunkt set, er Kvindens højere
Dannelse et Værk af sædelig For-
ædling, og Kvindernes Iver for at
gribe enhver Lejlighed til at vinde
Aandsudvikling viser ogsaa, at de for-
staar dens Værd. Nutidens Ægte-
skab, hvor mangelfuldt det end monne
være, er dog en Vinding for Kvin-
den. Hun har fundet sig i kun at
synes et underordnet Væsen og har
givet Afkald paa enhver synlig Ind-
flydelse; hun har fundet sig i at blive
kaldt letsindig, frivol og upaalidelig
og at blive betragtet af Manden som
et Legetøj eller en Tjenestepige. Hun
har taalt alt det, som den stærke kan
tilføje den svage, hun har stadig gi-
vet efter — eller i det mindste syn-
tes at give efter — thi i sit inderste
holdt hun med blindt Instinkt fast paa
Ægteskabet; thi kun Ægteskabet sik-
rer hende Børnene.

Hermed er en Del af Værket fuld-
bragt; tilbage staar endnu kun at for-
bedre Lovene og bringe dem i Sam-
klang med Sædrene og de nye Moral-
fordringer. Opgaven i Dag er ikke
den samme som den var i Gaar: den
bestaar ikke mere i den enkeltes stille,
lønige Arbejde; der behøves nu Fælles-
optræden, lydelig og offentlig Frem-
førelse af Klagerne. Nu maa der
kæmpes aabent, og nu trænges der
særligt til at vises Mod, hvortil Kvin-
den saa vel ved Natur som ved Op-
dragelse kun er lidet skikket. Men
hun vil ikke lade sig skræmme eller
forvirre, thi Hjemmets og Familiens
Vel afhænger af Ægteskabets Fremtid.

Ind- og Udland.

Danmark.

Til Afdelingsbestyrelsen i Danmarks
Lærereforening er for Københavns Ved-
kommende Frk. Eline Hansen ind-
valgt. Det er første Gang, en Kvinde
er valgt ind i en Afdelingsbestyrelse,
og det er jo ret interessant, at det
er samtidigt med, at Frk. Anne Bruun
blev indvalgt i Hovedbestyrelsen;
man tør saaledes forudsætte, at For-
staaelsen af Kvindens berettigede Med-
arbejderskab er gaaet fremad i Lærer-
standen.

Sverig.

Nationalforbundets (Kvinderaadets)
Hovedkomité har besluttet at sætte en
Indsamling i Gang for at danne en
Stipendiefond; denne skal bære Ellen
Fries' Navn, og der skal uddeles Por-
tioner af den til Kvinder, der helliger
sig til historisk-videnskabelig Forsk-
ning af Kvindespørgsmaalet.

Finland.

Betalingen ved Statens Pigeskoler
har hidtil været det dobbelte af Dreng-
skolernes, et Misforhold, der i Aare-
nes Løb har givet Anledning til for-
skellige Landdagspetitioner. Det er
dog først den nu afsluttede Landdag,
der er kommet til Erkendelse af, at
det er i Statens og Samfundets egen
Interesse, naar den højere Dannelse
spredes i saa vide Kredse som mu-
ligt. Forslaget er nu gaaet igennem,
og Pigens Ret til uden større øko-
nomiske Vanskeligheder end Drengen
at kunne erholde en højere Skoleud-
dannelse er altsaa faktisk erkendt.

Af et til samme Landdag ind-
stillet Forslag fremgaar det, at de
uægte Børn udgør 6 til 7 Procent af
det hele Antal fødte Børn eller ca.
5000 om Aaret, at Dødeligheden
blandt dem under det første Aar er
langt større end blandt ægte Børn
af samme Alder, og at et betydeligt
Antal af dem, naar de kommer højere
op i Alder, havner i Forbrydernes
Klasse.

England.

Den Undersøgelse, der var sat i
Gang af „The Women's Industrial
Council“ for at udforske, hvad der
bliver af de unge Piger, naar de for-
lader Skolen, er nu, i Følge Fag-
bladet „The Women's Industrial
News“ afsluttet. Man havde sat sig
i Forbindelse med 21 Skoler og ind-
hentet Oplysninger om 311 Piger.
Af disse var 83 i Hjemmet, hjælpende
Moderen eller i hendes Sted, 7 gik
paa Kursus, 51 var anbragte i en
eller anden huslig Beskæftigelse og
156 i Fabriker eller ved Handel. De
øvrige gik og ventede paa, at Lykken
paa en eller anden Maade vilde smile
til dem.

De Bemærkninger der er ved-
føjede Rapportene er sørgelige nok
at læse. Pigerne synes i Almindelig-
hed at kaste sig ud i Livet uden For-
beredelse, uden nøje Overvejelse og
at tage hvad der først tilbyder sig.
I Reglen er Trangen til Fortjeneste
det drivende Motiv.

Kapstaden.

Mary Kingsley, den berømte en-
gelske Opdagelsesrejsende er fornylig
død i Kapstaden, netop som hun stod
i Begreb med at foretage en Ekspe-
dition gennem Vestafrika.

Hendes Død foraarsagedes af en
smittefuld Sygdom, som hun havde paa-
draget sig ved at pleje saarede Sol-
dater.

Mary Kingsley havde rejst siden
sit 17de Aar og oplevet flere Even-
tyr og Farer, end det falder i de
fleste Mænds Lod. I Aaret 1893
foretog hun sin første store Rejse i
Afrika. Tre Aar senere udforskede
hun Guineakysten og besøgte Egne,
der aldrig havde været be-

Skolen paa Tjasnaia Poliana.

Af
Grev Leo Tolstøi.
Oversat fra Fransk af Helga Westergaard.
IV.

„Hvor den Petka dog er under-
lig,“ sagde de; „skaar vi ham, ryster
han sig blot og gaar sin Vej.“

„Han er fejg!“ sagde en af Ele-
verne til mig.

Naar et saadant Barn er kommen
i den Tilstand af Raseri, hvorfor Læ-
rerne havde straffet ham, er den skyl-
dige ganske sikkert ikke den, der bli-
ver straffet.

Et andet Tilfælde. Forrige Som-
mer, medens Huset blev bygget om,
forsvandt der en Leydnerflaske fra den
fysiske Samling. Gentagne Gange blev
Bøger og Blyanter borte paa Tider,
hvor Haandværkerne ikke var til Stede.

Vi udspurgte Drengene; de bedste Ele-
ver, de ældste i Skolen, vore Venner
fra den første Stund, rødmede og
stammede i den Grad, at enhver vilde
have troet at se et Bevis paa deres
Skyld i denne Forvirring. Men jeg
kendte dem, og jeg vilde have inde-
staaet for enhver af dem, som om
det havde været mig selv. Jeg for-
stod, at det var den blotte Tanke,
at de kunde være mistænkte, der greb
dem saa dybt og smerteligt; en af
Eleverne, som jeg vil kalde Fedka,
en fintfølelse Natur, var ganske bleg
og skælvede og græd.

De lovede at nævne mig den skyl-
dige, hvis de opdagede, hvem det var;
men de nægtede bestemt at ville op-
spore ham. Nogle Dage senere rå-
bede Tyven sig selv — det var en
Dreng fra et fjernliggende Gods. Han
havde lokket en Søn af en Bonde fra
samme Landsby med sig, og de havde
i Forening skjult Tyvekosterne i en
lille Kiste. Denne Opdagelse gjorde
et underligt Indtryk paa Kammera-

terne; det var en Slags Lettelse, ja,
endog Glæde; men paa samme Tid
Foragt for Tyvene og Medynk med
dem.

Vi overlod til Børnene selv at be-
stemme Straffen. Nogle foreslog Prygl,
idet de bad, om de selv maatte prygle
de skyldige; andre mente, at der skulde
fæstes en Seddel paa dem med Paa-
skriften „Tyv“. Denne Straf havde
vi selv allerede tidligere dikteret, til
vor egen Skam, og den Dreng, som
selv havde baaret Sedlen med Paa-
skrift „Løgner“, var netop den ivrig-
ste til at stemme for en til Tyvene.

Vi blev da enige om Plakaterne, og
da en lille Pige havde syet dem fast,
saa alle Eleverne paa de straffede med
Skadefryd og Spot. For at skærpe
Straffen bad de om at maatte føre
dem omkring i Landsbyen, og om, at
Sedlen maatte blive siddende lige til
Helligdagen.

De straffede græd. Mujksønnen,
ham, der havde ladet sig friste af sin
Kammerat, en hvid og buttet, lidt

undersætsig Krabat, græd af alle Kræf-
ter, som kun et Barn kan gøre det;
den anden, en flink og fornøjelig
Dreng, den egentlig skyldige, med en
Pukkel paa Næsen, barske Træk og
et klogt Udtryk, stod bleg og med
bævende Læber, medens hans Øjne
saa med onde og vilde Blikke paa
Kammeraternes Glæde; af og til for-
trak Graaden hans Ansigt. Hans Kas-
ket med den sønderrevne Skygge var
skubbet bag i Nakken; Haaret var
forpuddet, og Klæderne tilsølede med
Kridt.

Alt dette slog os, som om vi havde
set ham for første Gang. Alle saa
vi paa ham med en ildesindet Op-
mærksomhed, og det smertede ham
aabenbart. Da han uden at se sig om,
med bøjet Hoved og, som det fore-
kom mig, med en Forbryders Gang
gik hjem, forfulgte alle Børnene ham
og drillede ham paa en saa lidt na-
turlig, men mærkelig og barbarisk
Maade, at man skulde tro, de mod
deres Vilje blev tilskyndede dertil af